

jaa dertil, at man maatte vel mindes, at en stor Del af de Sigtede vare Forbrydere, og at det altsaa var fuldkomment naturligt, at disse Personer henvendte sig til de Individier mellem Sagførerne, som stod allerlavest, og saalænge der ikke er nogen Garanti med Hensyn til Sagførerne, er man udsat for, at den Slags Folk altid ville være til Stede. Derimod være det saare langt fra mig at ville udtale eller stille mig i noget Modsetningsforhold til den store Masse af de nuværende Sagførere, som visseelig kunne være fuldkomment retsfindige og redelige Folk. Men det nytter ikke, at 100 Sagførere ere retsfindige, naar der er tre eller to, der ere uretsfindige, og naar det netop er dem, der drage et saadant Klientel til sig. Saa kunne de gjøre de Ulykker, som Samfundet i Virkeligheden ere saare ilde tjent med, kan se. Jeg skal dog iøvrigt bemærke, at det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller, der i den Grad er tilrede med Angreb paa Dommerstanden, i alt Fald ikke skulde føle sig indigneret over, at der fremsættes visse Anker mod Sagførerstanden, og jeg skal bemærke, at skjøndt der ogsaa kan være sorte Jaar i Dommerstanden, og skjøndt der jo ogsaa er faldet ganske alvorlige Straffe overfor Dommerne, er der ikke et eneste Tilfælde konstateret, hvor en Dommer i Virkeligheden havde gjort sig skyldig i en Uretferdighed som Dommer. Han kan som Kassebetjent have misbrugt de ham betroede Midler, og han kan som Forhørsdommer ved forskellige Veiligheder — jeg sigter naturligvis navnlig til den Malling-Holmste Sag — have gjort sig skyldig i Overskrivelse af den Myndighed, som han har som Forhørsdommer, men der foreligger ikke noget som helst Tilfælde, hvor det kan siges, at en Dommer har gjort sig skyldig i nogen Uretferdighedsgjerning i sin Dommervirksomhed.

Sold: Da det ærede Medlem for Bræsto Amts 3die Valgtreds (Beth) havde Ordet, greb han strax fat i en enkelt Ytring, jeg havde brugt, idet jeg blandt Andet karakteriserede Forhøret som en aandelig Tortur. Indvisiten var undergivet; det ærede Medlem er i Dag kommen tilbage dertil. Han var vel lidt mere varsom i sine Udtryk end forleden. Det var, sagde han, altsaa dog Tortur, det var Middellalderens Torturkamre, dette mindede om. Det forekommer mig, at for det ærede Medlem, der ikke alene er en praktisk, men ogsaa en betydelig theoretisk Jurist, var det Standpunkt, hvorpaa han stillede sig, noget under det Ribean, hvorpaa han saar. Der er ikke

den allerfjerne Anledning til at bruge dette Udtryk af mig i agitatorisk Diemed, thi det er fuldstændig korrekt. Det ærede Medlem kan ikke paa nogen Maade være ubidende om, at Forhøret jo vilde blive ganske meningsløst, hvis det ikke maatte karakteriseres som en aandelig og sjælelig Tortur. Det er selvfølgelig en sjælelig Lidelse at være under et vedholdende Forhør, en Lidelse, som den Ustydige maa undertaste sig for Samfundets Skyld, og for hvilken man — som vi jo arbejder paa — ad anden Vej maa give ham Opreisning. Og det er og maa nødvendigvis være en sjælelig Lidelse for den Skyldige, saaledes at skulle med slet Bewidsthed, maasse om en stor Forbrydelse, bevæge sig udelukkende paa Bøgnens Standpunkt og kun have Benægtelser og Opdigtelser til sin Raadighed. Jeg siger, det er en Tortur og en Lidelse, som han ikke har fjerneste Ret til at være fri for, men som han kan blive fri for, hvad Dieblit han vil, ved at tale Sandhed og bekjende. Jeg fastholder altsaa Rigtigheden af min Udtalelse. Det ærede Medlem er altsaa dannet en Jurist til, at han burde gjøre Ophævelser derover. For saa vidt det ærede Medlem i Dag har villet angribe mine Udtalelser ved Henvisning til den norske Lov af 17de Marts 1886, af hvilken han har været saa venlig at laane mig et Exemplar, skal jeg fremsøre et Bevis for Rigtigheden af, hvad jeg har udtalt. Naar jeg nemlig har sagt, at hvis man bruger vort nuværende inkvisitoriske Forhør saaledes, som det er foreslaaet af den ærede Forslagsstiller, der vil have givet Defensør Ret til at være til Stede og give ham den indgribende Indflydelse, som han vil faae ved det Forslag, som her er fremme, saa vil Forhørene derved blive i høi Grad vanfølelige, og det vil blive meget vanskeligt at faae et Resultat, stemmende med Sandheden — da er dette fuldkommen rigtigt. Jeg har godtgjort det ved Henvisning til den Indflydelse, det vil have med Hensyn til Dommerens Stilling overfor Indvisiten, og navnlig ogsaa derved, at jeg har henvist til, i hvilken Grad Defensørs Tilstedeværelse og Defensørs Optræden, om hvilken man ikke kan vide, hvorledes den vil blive, i alle Tilfælde vil styrke Indvisitens Modstand i en saadan Grad, at Sandheden i alt for mange Tilfælde ikke vil komme frem. Det fastholder jeg. Jeg tror, det er rigtigt. Men nu mener det ærede Medlem, at i Norge gaar Sligt fortræffeligt. Det tror jeg ikke, det gjør efter den nævnte norske Lov. Denne Lov nærmer sig meget mere til den Antydning af en Reform, som jeg tillod mig at fremkomme med, end at den